Ochiul sfânt al lui Paracelsus

On Decembrie 20, 2021

Orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simțirea știe totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Când te plimbi singur, puternic ancorat în cele spirituale, începi să observi totul din jur mai pe îndelete. Abia atunci reflectezi cel mai bine la viață, la tine însuți, la Dumnezeu. Şi, tot plimbându-te singur, mai ales seara, atunci când luminițele din localuri par niște steluțe argintii, în miniatură, chiar dacă cerul își poartă pelerina cenușie și nu îngăduie nicio conversație, realizezi cât de mult contează să ai o gândire axată pe sentimente, "pe active nemateriale", deci pe ce ai, nu pe ce îți lipsește.

Şi ce anume ai atât de prețios? Ai o vedere care antrenează operațiile gândirii, surprinzând natura reală a lucrurilor, așa cum această natură este concepută de către Dumnezeu pentru umanitate și progres. O vedere bazată pe știință, mai înainte de toate, dar și o vedere înclinată puternic spre altitudinile supreme ale artei, căci asta înseamnă adevărata spiritualitate: *"să te redescoperi prin actul de a vedea lucrurile altfel decât par a fi"*.

Şi tot plimbându-mă singur, reflectând la ceea ce deosebește un lucru de altul, ajung să aflu ceea ce mă deosebește pe mine de alți oameni, fără să încerc să atrag atenția asupra diverselor concepții superficiale despre natura unor spații neexplorate, de manifestare artistică, care crează impresia unor profunzimi neînțelese, sau dau impresia unor miracole mai mici sau mai mari, ce sfidează legile naturii.

Leadership: Poți să privești cu mai multă claritate la tine însuți și la ceea ce îți influențează relațiile cu lucrurile din jur, printr-o afinitate declarată a gândirii care trece dincolo de aparență - la esență?

Ca niște fluturi albi ce vin din altă lume, luminițele încă mă înconjoară din toate părțile, mlădioase și prevenitoare, în timp ce întunericul nopții crește tot mai mult, dar fără să se adâncească în sufletul meu. Cumva, mă simt apărat de o gândire limpede care îndeplinește condiția purității: să privești cu ochii tăi iscoditori prin ochii lui Dumnezeu, cu multă claritate și în finalitatea ființei. Fiindcă orice privire, chiar dacă este pierdută, poate fi restaurată prin intermediul unui singur considerent: "simțirea știe totul dinainte ca gândirea efectivă să aibă loc".

Celebrul alchimist, Paracelsus, a avut în vedere simțământul trezit de această supremă condiție spunând: *"Şi aceasta de care trebuie să ții seama este ceva mare: nu există nimic în Ceruri și pe pământ care să nu existe și în om. Şi Dumnezeu, care este în Ceruri, este în om."*

Asta înseamnă că cerul, chiar și înnorat, nu este lipsit de acea tendință artistică, adâncită în conștiința și în sufletul omului, manifestata în lumea creației prin cercetarea valentelor expresive ale formelor și culorilor, ale liniei și punctului din care este constituit fiecare lucru din jur.

Deci, orice ai vedea, prin investigarea și cercetarea naturii fiecărui lucru din jur, spune-ți de îndată: ce anume îl face mai deosebit, ce anume îl face indispensabil pentru minte, ce anume îl face să fie cea mai bună alegere pentru suflet? Ce menire înaltă are de îndeplinit acel lucru în ochii Creatorului?

Leadership: Ţi-ai dezvoltat o atitudine de conștientizare a lucrurilor care se cer a fi pătrunse printr-o orientare a privirii de la margini către centru, din considerentele unei ordini realiste și spirituale?

Dacă domnia minții nu îți aparține, și dacă ea nu se cercetează în sânul Naturii, imaginându-ți că nu există niciun profesor în lume care să te învețe, atunci vei eșua în încercarea de a trasa un făgaș în dimensiunea sacrului. Iar sacrul, numai arta îl scoate la iveală prin intermediul creației și al descoperirilor științei de care numai propria ta minte, inclusă în spiritul materiei, poate să se agațe fără să îi mai dea drumul.

Cercetează bine lucrurile, chiar și acelea care nu se văd, din aproape în aproape, mult presus decât cele ce se văd de la distanță. Și astfel mintea, fiind în favoarea investigațiilor artistice, fără niciun soi de artificialitate resimțită continuu, va căuta să descifreze și să înțeleagă originea divină a creației din compoziția întregii materii. Iar limbajul afectiv, musai trebuie să devină instrumentul unei imaginații profunde.

Cine reușește să-și desăvârșească știința doar prin studiul Naturii, făcându-și din imaginație singura religie, indiferent de dificultatea acestui lucru, numai acela va da cheia înțelegerii depline a Creatorului. În final, omul modelat de actul artistic ajunge în fața unei priviri care îl privește în primul rând pe el, după care și ea se privește pe sine.

Totul în jur este artă și știință, descoperire și creație, iar întunericul scoate cel mai bine în evidență lumina. Ilustrativ aici este faptul că ochiul clarvăzător vede bine atât pe lumină, cât și pe întuneric. Şi vede lucrurile care nu sunt aceleași, deși sunt foarte asemănătoare. Prin urmare, omul are libertatea de a separa lucrurile de întreg, să consimtă la ceea ce i se întâmplă, și poate să revină în întreg după ce s-a separat de acesta, prin calitatea fascinantă a privirii de a surprinde mai mult reversul decât de aversul lucrurilor.

În artă, leadershipul promovează dezvoltarea viziunii ce se poate obține prin încercarea de a vedea natura propriei ființe, dar și chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Ochiul sfânt al lui Paracelsus se referă la acel simț al vederii îndreptat asupra lucrurilor care contează cu adevărat pentru o conștiință extinsă spre judecata lucrurilor pe care o folosim zi de zi, atunci când ne deschidem mintea spre studiul științei sacre. Această știință este strâns legată de arta de a vedea natura propriei ființe, dar și chipul Creatorului, în orice lucru din jur.

Omul care nu studiază arta în chip de connaisseur, nu va înțelege niciodată dedesubturile creației din tainele nepătrunse ale lucrurilor, așa cum sunt ele înrădăcinate în gândirea lui Dumnezeu.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-sfant-al-lui-paracelsus.html